

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1462/2014
10.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужилаца С.Д. из Б., В.М. из Б., С.М. из Ј., М.Ј. из В. и Д.Д. из Б., које заступа И.К., адвокат из В., против тужене С.б. за р.Б., Б.Б., чији је пуномоћник Г.И., адвокат из В., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 542/14 од 07.05.2014. године, у седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 542/14 од 07.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судске јединице у Бујановцу П1 899/12 од 10.10.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца С.Д. и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 348 од 01.10.2012. године и наложено туженој да га врати на послове и задатке који одговарају његовом степену стручне спреме. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље В.М. и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 377 од 08.10.2012. године и наложено туженој да је врати на послове и задатке који одговарају њеном степену стручне спреме. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље С.М. и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 378 од 18.10.2012. године и наложено туженој да је врати на послове и задатке који одговарају њеном степену стручне спреме. Ставом четвртим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца М.Ј. и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 341 од 28.09.2012. године и наложено туженој да га врати на послове и задатке који одговарају његовом степену стручне спреме. Ставом петим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље Д.Д. и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 342 од 28.09.2012. године и наложено туженој да је врати на послове и задатке који одговарају њеном степену стручне спреме. Ставом шестим изреке обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова спора плати 106.500,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 542/14 од 07.05.2014. године преиначио првостепену пресуду тако што је одбио као неосноване тужбене захтеве тужилаца и обавезао их да туженој на име трошкова поступка солидарно плате 156.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде из тачке 12. истог члана, јер побијана пресуда садржи разлоге о свим одлучним чињеницама, сагласно утврђеном чињеничном стању и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу код тужене све до доношења оспорених решења којима су проглашени технолошким вишком. Одлуком Управног одбора тужене од 06.06.2012. године започет је поступак рационализације броја запослених код тужене због технолошких, економских и организационих промена, којом су укинута поједина радна места, а на неким пословима је смањен број извршилаца. На основу ове одлуке донет је Предлог програма решавања вишка запослених, који је достављен Националној служби за запошљавање и репрезентативним синдикатима, а дана 24.07.2012. године и Правилник о систематизацији радних места којим су дефинисана радна места са бројем извршилаца и сачињена листа запослених на основу које су тужиоци исказани као технолошки вишак. Програм решавања вишка запослених донет је 27.07.2012. године и њиме су предвиђени разлози престанка потребе за радом на одређеним пословима или смањење обима одређених послова, укупан број запослених, број запослених који су вишак и послове које обављају, рок у коме ће запосленима за чијим радом је престала потреба бити отказан уговор о раду, као и основни и допунски критеријуми за утврђивање вишка запослених. Правилником и новом шемом радних места укинута је радно место тужиље Д.Д., а за радна места осталих тужилаца смањен је број извршилаца. Тужиоци В.М., С.М., М.Ј. и С.Д., оцењени су са најмањим бројем бодова у односу на запослене који су обављали исте послове код тужене. Запослени су оцењивани на основу усменог мишљења непосредног руководиоца, на основу кога је у присуству тих руководиоца директорка формирала коначну оцену успешности запослених уписивањем броја додељених бодова, о чему је сачињен записник, а након тога директорка је донела решење о отказу уговора о раду оним запосленима који су оцењени најмањим бројем бодова. Утврђено је да тужена није била у могућности да тужиоцима обезбеди неко од права прописаних законом приликом проглашења технолошког вишка и да им је исплаћена отпремнина.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбене захтеве тужилаца за поништај решења о отказу уговора о раду са

образложењем да тужена није утврдила вишак запослених радника у складу са критеријумима из члана 7. Програма решавања вишка запослених.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неосноване тужбене захтеве тужилаца.

По схватању овог суда, правилно је апелациони суд применио материјално право када је одбио тужбене захтеве у целости, дајући у својој одлуци довољне и јасне разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и ревизијски суд.

Наиме, тужиоцима је отказан уговор о раду применом члана 179. тачка 9. Закона о раду - због постојања оправданог разлога који се односи на потребе послодавца, односно када услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. У случају примене овог отказног разлога, одредбама члана 153. до 160. Закона о раду, прописана је процедура и обавезе послодавца у погледу доношења Програма решавања вишка запослених, садржине програма, његовог достављања надлежним органима ради давања мишљења и обавезе на исплату отпремнине пре отказа уговора о раду. Према тачки 7. Програма решавања вишка запослених извршиоце на пословима где се смањује број запослених предлажу непосредни руководиоци у сарадњи са руководиоцима целина и на основу укупно добијених бодова по основном и допунским критеријумима, а предност да остане на радном месту има онај запослени који има највише бодова. Правилником о систематизацији радних места, тачком 7. 2. став III предвиђено је да извршиоце на пословима где се смањује број извршилаца предлажу непосредни руководиоци у сарадњи са руководиоцима целина према утврђеним критеријумима.

У конкретном случају, тужена је у потпуности спровела процедуру прописану законом и након доношења новог Правилника о систематизацији радних места спровела (по критеријумима које је утврдила) бодовање запослених, те је на тај начин утврдила ко од запослених представља технолошки вишак, односно за чијим радом је престала потреба, а у случају где је престало да постоји радно место запосленог, без бодовања утврдила исти статус технолошког вишка за запослене који су по претходном Правилнику о систематизацији обављали сада угашене послове.

Неосновано се ревизијом указује да тужена није предузела законом предвиђене мере како би тужиоце распоредила на друге послове, јер се обраћала С.б. за р. В.Б. са молбом да размотре могућност запошљавања тужилаца, с обзиром да обављају истоветну делатност, али је та установа одговорила да нема потребе за запошљавањем додатних радника.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**